

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník XXV.

Január-Február

2022

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Číslo 1-2

Spoločné kráčanie

Vstúpili sme do nového roku a ten sa neúprosne rozbehol. S očakávaniami, možno obavami, no verím, že hlavne s odhodlaním vykročiť smelo vpred. Ciele máme rôzne. Niekoho čaká významný životný míľnik, niekoho naplnenie sna, niekoho ťažká skúška, niekoho oslava životného jubilea. Čiastkové životné ciele, ku ktorým putujeme, sú veľmi rôzne. Niektoré máme spoločné a iné sú veľmi individuálne. Jeden je však aktuálny pre nás všetkých. Spoločne putovať do večného života. V roku, do ktorého sme vstúpili nás čakajú významné udalosti. Ako vo všeobecnej cirkvi, tak aj v tej našej partikulárnej. Naplno sa rozbieha Synoda o synodalite, ktorá hovorí práve o našom spoločnom kráčaní. Pápež Fran-

tišek hovorí, aby sme sa otvorili počúvaniu Ducha Svätého, čo sa deje aj vo vzájomnom počúvaní. Aby sme navzájom a spolu hľadali spôsoby ako kráčať ďalej na ceste za naším Pánom a ako túto cestu spoločne prežívať v našich spoločenstvách. Témy synody by sa mali dostať až do našich farností a mali by sme nad nimi uvažovať práve vo svetle týchto našich malých spoločenstiev. Spoločne sa môžeme pýtať samých seba, ako vytvárame jedno farské spoločenstvo, ako spolupracujeme na jeho budovaní a prehlbovaní, čo do neho každý z nás vkladá a ako vieme pre neho využiť naše osobné dary a talenty. Neklamným znakom toho, že farnosť žije, sú jej rôzne aktivity.

(pokračovanie na strane 2)

Spoločné kráčanie

(pokračovanie zo strany 1)

A tu sa dostávame k jednému milému a dôležitému jubileu. Začíname totiž 25. ročník farského časopisu Duchovné ozveny. Málaktorá farnosť sa môže hrdiť časopisom s takou históriou. Myslím si, že aj to je svedectvo toho, že naša komunita a naše spoločné kráčanie nám nie sú a nebudú ľahostajné. Chceme sa poďakovať všetkým tvorcom Duchovných ozvien, ktorí do nich po celé tie roky vkladali svoje úsilie, čas, nápady, podnety a dary. Verím, že aj naďalej budú prostriedkom na spájanie farského spoločenstva a pomocou v spoločnom kráčaní za cieľom, ktorým je sám Ježiš.

Milan Cehlárik, administrátor

Nikdy neľutuj čas pre modlitbu

Slovko modlitba je vyjadrením rozhovoru s Bohom. Modlitba by mala byť súčasťou nášho každodenného života. Mali by sme s ňou usínať i prebúdzat sa, i kedykoľvek počas dňa rozprávať sa s Bohom, nie len o starostiach, ale i radosiach, nie len smútiť, ale i tešiť sa, nie len prosiť, ale i ďakovať. Aj keď sa môže zdať, že Boh nás nepočúva, nie je to pravda. On nás počúva a vypočuje v pravý čas, i keď možno nie podľa našich predstáv. Nikdy neľutujeme čas pre modlitbu. Žiadna modlitba nie je zbytočná. On vie, čo potrebujeme. On vie, čo zvládneme. Nemôže nám dať nič, čo by nám uškodilo. Boh má iné plány ako my. On vie, čo je pre nás dobré. Musíme sa naučiť správne modliť, modliť srdcom.. Otvorme im teda srdce a dôverujme. Modlitba má zvláštnu

moc. Stačí len začať – v mene Otca i Syna i Ducha Svätého...

MK

Liturgické okienko

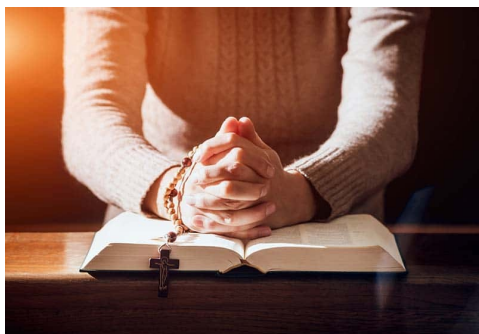
Sv. omša je tým najväčším darom od nášho Pána, ktorý máme v rukách. Je to priestor, kde Boh prichádza medzi nás a môžeme sa s Ním najbližšie stretnúť. Na takéto stretnutie je potrebné sa náležite pripraviť. Prípravu môžeme rozdeliť na vzdialenú a bezprostrednú. Dnes sa krátko pozrieme na tú blízku, teda bezprostrednú. Na sv. omšu prichádzame trošku skôr, aby sme sa utíšili a sústredili. Mnohí sa zúčastňujeme už na spoločnej modlitbe sv. ruženca. Všetky modlitby by sa však mali aspoň 5 minút pred sv. omšou skončiť a my by sme už mali zostať v tichom sústreďení. Vo svojom vnútri odložíme všetky veci, ktoré by nás mohli rozptyľovať a vyrušovať. Je pre nás na škodu veci, ak tento čas nevyužijeme na stíšenie srdca, ale ešte na výmenu rôznych najdôležitejších noviniek a informácií, ktoré by určite počkali aj na neskôr. Srdce stíšené a sústredné vie lepšie prijímať slová, ktoré nám chce Ježiš adresovať. Investujeme do dobrej prípravy na prežívanie sv. omše. Odmenou nám budú plody v podobe duchovnej potraviny pre našu dušu.

Milan Cehlárik

Aj desať minút denne nám môže zmeniť život...

Pri čítaní Biblie nachádzame veľké množstvo dôkazov o tom, že modlitba môže dramaticky meniť rôzne situácie. Keď čítame príbehy veľkých mužov a žien viery, môžeme si myslieť, že naše modlitby nemôžu byť vypočuté rovnakým spôsobom. Sväté písmo nám hovorí, že sa máme modliť, keď trpíme, keď prežívame šťastie, keď sme chorí, keď sme zhrešili a jeden za druhého. Je povedané: „*veľa zmôže horlivá modlitba spravodlivého*“ (Jk 5:13-16). Je zrejmé, že modliť sa máme všetci a nikto nie je viac oprávnený učiť nás, ako sa modliť, než samotný pán Ježiš. Môžeme sa poučiť z Ježišovho modlitbového života. Ježišove modlitby boli krátke na verejnosti, ale dlhé, keď bol so svojim otcom osamote. Zdá sa mi, že príliš často sú naše verejné modlitby dlhé, zatiaľ čo osobné krátke, alebo vôbec žiadne. V skutočnosti nám Ježiš ukázal, že by to malo byť naopak hovorí: „*Ale keď sa ty ideš modliť, zatvor za sebou dvere, a modli sa k svojmu otcovi, ktorý je v skrytosti. Tvoj Otec ťa odmení, lebo on vidí aj v skrytosti*“ (Mt 6:6). Tráviť čas s Bohom rovná sa modliť sa. Samozrejme nemyslím tým len vyčlenený čas modlitby napríklad ranná, večerná..., ale životný štýl modlitby. Zámerom modlitby by nemalo byť meniť Božiu vôľu na našu, ale hľadanie vzájomného súladu našej vôle s Božou. Modlitba, by podľa mňa nemala byť vôbec formálna. Každú modlitbu by sme mali začať asi tým, že si uvedomíme skutočnosť, že oslovujeme Všemohúceho Boha, ktorému patrí náležitá úcta a chvála, ktorý

túži vypočuť každé naše slovo, a ktorý chce byť našim najlepším priateľom a kráčať spolu s nami. Cesta modlitby je ako veľký vrch, na ktorý vystupujeme. Každá strana evanjelia, každé stretnutie Ježiša s človekom je modlitbou. V modlitbe je tiež dôležitý duchovný rast každého z nás. Otče náš je veľmi rozšírený ako modlitba, ale myslím si, že je málo pochopená... Je majstrovským dielom všetkých modlitieb. Nemala by byť len modlitbou na recitovanie, ale na meditovanie. Nie je modlitbou reči, ale skutkov! V Lukášovom evanjeliu je popísaná veľmi zaujímavá udalosť, kde sa Ježiš modlil. Keď skončil jeden z jeho učeníkov ho oslovil: „*Pane nauč nás modliť sa, ako Ján naučil svojich učeníkov*“. Povedal im: „*Keď sa modlite, hovorte: Otče, posväť sa tvoje meno, príď tvoje kráľovstvo...*“ Zastavme sa tu. Začnime sa modliť a hľadajme momenty intimity s Bohom každý deň. Usilujme sa hovoriť zo srdca, nerečnieme len prázdne slová a nikdy neoddeľujme modlitbu zo života, pretože pravá modlitba je tá, ktorá začína po modlitbe, v každodennom živote, v konkrétnom prostredí a v spoločenstve v ktorom žijeme. Dieťa, ktoré ide prvýkrát do školy sa najskôr naučí držať v

ruke ceruzku, potom kreslí prvé tvary a až potom sa naučí písať prvé písmená... Takto by to malo byť aj s modlitbou. Mali by sme postupne prejsť od prázdnych slov, monológu, dialógu, počúvania k samotnému vrcholu modlitby k láske, kedy sa už modlitba stáva absolútnym odovzdaním do Božej vôle, darovaním a obetou. Modlitba vnáša do nášho života ľudskosť a veľkú silu. Mení chladné srdce na nežné, zarmútených robí veselými a slabých odvážnymi. Zdokonaľujme svoju modlitbu, aby bola vždy živým rozhovorom s Bohom. Ako dlho trvá naučiť sa správne modliť? Trvá to roky? Mesiace? Dni alebo hodiny? V skutočnosti sa to môže stať v jednom okamihu...

L.

V zdraví aj v chorobe...

Na spomienku Panny Márie Lurdskej 11. februára slávime tento rok už 30. svetový deň chorých. Tento deň venovaný nevyliciteľne chorým ľuďom na celom svete ustanovil v roku 1992 pápež Ján Pavol II, s cieľom zvýšiť citlivosť nás všetkých voči chorým ľuďom. Chorý človek niekedy túži len potom, aby sa niekto pri ňom zastavil, len na malý okamih, aby mu položil hoci len jedinú otázku... Vplyvom choroby sa často mení aj osobnosť chorého človeka. Niektoré zmeny sú prechodné, iné zase trvalé. Chorí ľudia sa často uzatvárajú do seba, môže sa u nich prejaviť kolísanie nálad, pocity zlosti, zvýrazniť rôzne negatívne vlastnosti... Choroba prichádza ako zlodej a nečaká na naše áno. Patrí k najťažším problémom, ktoré človek skusuje na

tomto svete. V chorobe človek spoznáva svoju bezmocnosť, svoje obmedzenia a svoju konečnosť. Objasť vlastný kríž je veľmi ťažké, ale pomáhať pri nesení cudzieho kríža často nie je ľahšie. Keď budeme k sebe úprimní tak zistíme, že aj v našom živote sú okamihy kedy konáme do určitej miery sebecky, bez radosti, len preto, že sa to od nás očakáva. V kútiku srdca sa ozýva: „Prečo práve ja musím mať chorých rodičov, súrodencov, kolegov...“. Často zabúdame na to, že chorý človek potrebuje našu milosrdnú lásku. Naše vzťahy s ľuďmi sú zdrojom tých najkrajších chvíľ nášho života. A to aj v dobrých časoch, ale aj v tých ťažkých. Práve počas nich si obzvlášť uvedomujeme, aké sú pre nás cenné. Opora, starostlivosť a láska sú dôležitejšie ako kedykoľvek predtým. Aj sám Pán Ježiš si vysoko cení tieto skutky, skutky lásky keď hovorí: „...bol som chorý a navštívili ste ma...“, a vysvetľuje, „čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov mne ste urobili.“ Choroba a utrpenie nie sú zbytočné majú veľký význam ako pre trpiacich, tak aj pre tých, čo im pomáhajú. My sme ako apoštoli poslaní do sveta, aby sme skutkami lásky zmierňovali bolesť. Lásku treba rozmeniť do konkrétnych skutkov, a to znovu a znovu a znovu.

Choroba učí ľudí odpútať sa od zbytočnosti a naplňa srdcia až po okraj. Pane Ježišu Tvoja milosť nech nás sprevádza po všetky dni nášho života. Prosíme Ťa za všetkých chorých potešuj ich skutkami lásky. Pomáhaj aj tým, ktorí ich opatrujú a naplň ich duše takými darmi, ktoré v tejto obetavej službe potrebujú. Áno každé úmrtie milovanej osoby nás bolí, ale naše odlúčenie je len dočasné. Sú kríže v našom živote, ktoré budeme niesť až do konca, no ak sme zameraní na Ježiša, tak tento kríž bude nástrojom hlbšieho spojenia s ním, lebo slovo kríža je bláznovstvom pre tých, čo idú do záhuby, ale pre tých, čo sú na ceste spásy sú Božou mocou.

L.

Tvorivé desaťročia Štefana Hanakoviča (K nedožitým 90. narodeninám) 4. časť

PETER CABADAJ

V auguste 2021 uplynulo deväťdesiat rokov od narodenia bibliografa, knihovníka, historika, publicistu, editora, redaktora, katolíckeho aktivistu, bývalého riaditeľa Spolku sv. Vojtecha a správcu Matice slovenskej PhDr. Štefana Hanakoviča.

Životná križovatka

Nezná revolúcia, ktorú v novembri 1989 vrelo privítala, odštartovala diametrálne odlišnú kapitolu Hanakovičovej profesionálnej kariéry. Stal sa tajomníkom, neskôr správcom Matice slovenskej, do činnosti ktorej vnášal ako kresťanský orientovaný demokrat, uznávaný odbor-

ník a všeobecne akceptovaný morálne bezúhonný človek tradičného ducha apolitickej kultúrnosti a vysokej erudície. Netrvalo však dlho a dostal sa do ostrej konfrontácie s autoritárskym predsedom Jozefom Markušom, podchvíľou musel čeliť bezohľadným útokom na svoju osobu. Zákonitým výsledkom bola rezignácia na funkciu správcu Matice slovenskej (1993). **O služby čínorodého muža a katolíckeho intelektuála okamžite prejavil záujem Spolok sv. Vojtecha v Trnave. Ako jeho riaditeľ Hanakovič plnohodnotne zúročil dlhoročné skúsenosti a odbornosť. Neúnavná systematická práca priniesla ovocie najmä vo vydavateľskej a kultúrnoosvetovej sfére.** On sám zostavil a pripravil do tlače niekoľko knižných titulov – spomenieme aspoň pamätnicu *Kristov pútnik na Slovensku* (1996), ktorá mapovala druhú pastoračnú cestu pápeža Jána Pavla II. v našej krajine. Špeciálnu pozornosť venoval Hanakovič biografiám reprezentantov katolíckeho tábora slovenského národného hnutia a kultúry (A. Rudnay, Š. Moyzes, F. V. Sasinek, M. Fedor, P. Liba...), osobitne tých, ktorí kardinálne prispeli k vzniku a rozvoju Spolku sv. Vojtecha (A. Ľ. Radlinský, J. Palárik, M. Kollár, F. R. Osvald, A. A. Baník). Aktívnej odbornej, publikačnej a organizačnej činnosti sa neúnavný Hanakovič venoval aj po odchode na zaslúžený odpočinok (1999); bol riaditeľom Historickej diecéznej knižnice Dr. Štefana Moysesu v Kláštore pod Znievom, spolupracoval so SNK a jej časopisom *Knižnica*, obecnými samosprávami... Na vydanie ako zostavovateľ pripravil *zborník 130 rokov Spolku sv. Vojtecha a 150 rokov Katolíckych novín* (2001), je autorom vedeckej syntézy *Dejiny Spolku svätého Vojtecha*

(2005), biografickej publikácie *Dr. Andrej Radlinský – kútsky farár* (2006), monografie *Senohrad 1135 – 2010* (2010)... Samostatnú zmienku si zaslúži publikácia *Dejiny Slovenskej národnej knižnice* (2013), kde zasvätené ozrejml historický vývin, súvislosti, predpoklady a podmienky jej konštituovania a fungovania do roku 1960. **Životná púť Štefana Hanakoviča sa s definitívnou platnosťou uzavrela 10. júna 2020 v Martine. Zomrel v požeňnanom veku osemdesiatdeväť rokov. Posledná rozlúčka s ním sa za účasti mnohých významných osobností duchovného, spoločenského a vedeckého života konala 18. júna 2020 v Kostole sv. Martina a na Národnom cintoríne v Martine. Rekapitulujú možno konštatovať, že ako teoretický vedec podnetne zasiahol do oblasti bibliografie, knihovníctva, informatiky, knižnej kultúry a kultúrnej histórie.** Zanechal po sebe – ako autor či spoluautor – vyše štyridsať samostatných knižných titulov, desiatky vedeckých štúdií, stovky odborných článkov a prejavov, nehovoriac už o bohatej dlhoročnej editorskej, redaktorskej a organizačnej činnosti. **(KONIEC)**

prevzaté z časopisu *Viera a život* č. 4/2021

Spomienka na mamu (k nedožitému výročiu narodenín Márie Hečkovej)

Keď naša mama oslavovala 80. narodeniny, požiadali ma súrodenci, aby som napísala gratuláciu a dala dohromady nejaké spomienky na ňu. Mne sa tie spomienky začali vynárať a nabaľovať, až z toho vznikla taká menšia minipovedka, z ktorej som si dovolila

vybrať zopár úryvkov na roky nášho detstva strávené s ňou pri príležitosti jej blížiaceho sa výročia nedožitých 92 rokov. Keď niekto povie, že sa narodil v kuchyni, mnohých tým zmetie alebo aspoň spôsobí začudovanie (teda u ľudí vecí neznalých), prípadne (u vtipáľkov) vyvolá otázku: „a prečo nie v obývačke?“, ale ľudia „vecí znalí“ vedia, že sa tým myslí obec na Záhorí – malá dedinka s veľkým K a s obyvateľmi s veľkým dobrým srdcom. A v tejto dedinke sa dňa 26. 3. 1930 narodila aj moja maminka Marienka alebo Mariška (ako ju zvykli volať). Tento dátum ma primäl priblížiť si jej životnú púť a vydolovať v pamäti útržky spomienok na chvíle strávené pod jej ochrannými krídlami, na detstvo, ktoré pokladám za šťastné, dobrodružné a tak trochu neštandardné. Veď sme bývali v miestnej materskej škole! So škôlkarmi sme sa delili o spoločné priestory – dvor a chodbu, ktorú detičky križovali po dĺžke, keď prechádzali z jednej herne do druhej, a ktorou sme my prechádzali zase po šírke zo „sektoru oddychu“ (ktorý predstavovali naše tri izby) do „pracovného sektoru“ – teda do kuchyne, špajze, kúpeľne a WC, ktoré však pribudlo oveľa neskôr, dlho predtým sme chodili do drevenej „kadibúdky“ na konci dlhokánskeho dvora! Večer tam s nami mama posielala najstaršieho brata ako ochrancu, on nás tam však viac strašil ako ochraňoval. Nikdy sme jej to však ani ja ani sestra nepovedali, nechceli sme vyzerat' ako (žalo)baby. Detstvo sme trávili vonku na dvore a v humne v lete i v zime, a keď sme prišli celí mokří a zasnežení ako snehuliaci, mama nám zapla elektrickú rúru, pod-

ložila po nohy oblé polienko, aby nás netlačilo, a pomaly nás nechala rozmrazovať. Ani chorí sme nebývali. Ale späť k mame. Jej rodisko – Kuchyňa – to nie len tak hocijaká dedina! Majú tam letisko, na ktoré sú Kuchyňania patrične hrdí, ale ktoré ich aj hnevá, ak je tam príliš hlučno. Najmä cez vojnu to miestni obyvatelia nemali ľahké a „užili si“ aj dosť bombardovania. V súvislosti s tým ma napadá, ako stareček (mamin otec) spomínal, že bol na poli kosiť a kosa zrazu prestala poslúchať, tak vybral osličku, niekoľkokrát ju naostril, ale kosa stále nič! Stareček nahnevaný hodil kosu na zem a išiel domov. Krátko na to tam vybuchla bomba! Náhoda? Zázrak? Neviem, ale určite v tej chvíli pri ňom stáli všetci svätí. Mama mala staršiu sestru, ktorá zostala na dome v rodnej Kuchyni, ale moju maminku lákal svet, chcela sa vzdelávať a byť pani učiteľkou, a tak sa zrazu ocitla vo veľkomeste – na učiteľskom ústave v Bratislave, kde stretla veľa dobrých priateľov a kde sa zoznámila s modrookým blondákom so zvláštnym menom hebrejského pôvodu Zefirínom, ktorý sa neskôr stal jej životným partnerom. Mama bola čiernooká tmavovláska s krásnymi dlhými vlnitými vlasmi a blondáci sa jej vraj nikdy nepáčili, ale ako sa zvykne hovorievať: „zapovedaného chleba najväčší krajec“, vzala si tohto blondáka, všetky štyri deti sú blondavé a z 9 vnúčat sú tmavé iba dve! To sú tie paradoxy života. Po maminých školských štúdiách nasledovala celkom tvrdá škola života. Mladučkú drobnú pani učiteľku umiestnili do Oravského Veselého – do kraja, kde líšky dávali dobrú noc a v zime sa

cez niekoľkometrové návaly snehu často nedalo ani vyjsť z domu a nebezpečne blízko zavýjali vlci. Boli tam však čestní ľudia a najmä dobrý a múdry pán farár so zmyslom pre humor, s ktorým mamina mohla hovoriť o všeličom možnom a ktorý chápal ľudské slabôtky a vlieval radosť a optimizmus do srdca svojich ovečiek, barančekov i tvrdohlavých baranov. Mama naňho rada spomínala a aj na roky, strávené na Orave. Ľudia ju tam mali radi a rešpektovali ju, hoci bola taká mladá. Ona však vždy pôsobila mlado. Keď už potom učila v Suchej, stala sa jej raz taká príhoda: cestovala autobusom z Trnavy domov a nejaký dedko, ktorý sa snažil vystúpiť, ju postrčil so slovami: „Dzifčátko, uхни!“ a to už bola „zaslužilou matkou troch detí“ a možno práve učila

aj jeho vnuka! Nuž ale, to sme trochu predbehli čas, tak sa zasa vráťme o pár rokov späť. Písal sa rok 1953, bol máj, bol lásky a svadby mojich rodičov čas a až potom nastalo obdobie budovania spoločného hniezdočka a výchovy detí. Najskôr sme bývali v Smoleniciach, potom v Trnave a napokon od roku 1956 v Suchej nad Parnou, kde obaja rodičia pôsobili ako učители. Keďže detí bolo v našej rodine veľa (tri a po desiatich rokoch pribudlo štvrté) a peňazí málo, plietla nám mama s láskou vkusné svetlíky, a kým ešte nefungovala školská jedáleň, vstávala okolo piatej, aby nám ešte pred odchodom do školy stihla navariť obed. Mama bola skrátka taká – starostlivá a obetavá. Kým sme ešte nemali automatickú práčku, prali sme na rumpáli alebo vo vírivke, potom sme vyniesli vypratú bielizeň von a na tráve

sme ho s mamou v protipohybe skrúcali a žmýkali. Rada som s mamou za pekného počasia vynášala periny z izieb na terasu, aby ich slniečko svojimi lúčmi ohrialo a prevoňalo, ale najradšej som s ňou premiestňovala nábytok a menila vzhľad izieb v duchu „zo starého nového“. V prvej a druhej triede ZDŠ ma moja mama aj učila – a niekedy sa jej hodiny zmenili na celkom zaujímavé tvorivé dielne. Raz sme dramatizovali rozprávku Ako šlo vajce na vandrovku, pani učiteľka mamička nám dala k dispozícii svoj učiteľský stôl (do koncepcie deja nezasahovala) a my sme pre zvyšok triedy rozohrali známy príbeh. Blondávy kohútik Paľko vyletel na pántik (vyšťveral sa na stôl) a informoval nás – ostatné zvieratká, schované pod stolom, či už idú zbojníci. Obľubovali

sme tieto hodiny, deti mali mamu rady a aj po rokoch na ňu v dobrom spomínali. Aj k nám domov kamaráti radi chodievali, pretože vždy bolo o čom podebatovať, skoro vždy bolo aj niečo napečené a niekedy (keď mamina nebola doma) sa dalo dokonca skákať po posteliach! Pravdaže že na to prišla, ale nerobila z toho veľkú vedu. U nás bolo skrátka vždy veselo, vždy veľa ľudí a vždy sa niečo dialo. Mama viedla v Suchej aj bábkarský krúžok, v ktorom sme všetky deti a kamaráti účinkovali a kde sme zažili tiež veľa zaujímavých a zábavných príhod. Svet detstva bol skrátka vďaka našej mame perfektný!

Anna Šourková (Hečková)

Ľadový dom na Hrebienku

Medzi najznámejšie pútnické miesta v Európe patrí Katedrála sv. Jakuba v španielskom meste Santiago de Compostela. Túžbou mnohých z nás je putovať svätajakubskou cestou a navštíviť toto významné miesto. Niektorí už do Santiaga putovali, mnohí sa tam možno nikdy nedostanú. Aspoň čiastočne sme si splnili túžbu byť na mieste, kde je pochovaný sv. Jakub – apoštol a pozreli si Katedrálu sv. Jakuba vytesanú z obrovských blokov ľadu. Vo Vysokých Tatrách už deviaty rok ľudia s úžasom obdivujú neveriteľné kusy ľadu, ktoré vždy predstavujú svetoznáme stavby. A práve túto zimu si stavitelia zvolili motív Svätajakubskej púte a na Hrebienku postavili Katedrálu sv. Jakuba. Napriek avizovanému zlému počasiu sme si urobili malý výlet a navštívili sme Tatranský ľadový dom v Tatrách, ale aj studenovodské vodopády. Zážitok

bol úžasný. Ako sme sa dozvedeli, na stavbe sa podieľali sochári a rezbári z Česka, Slovenska a USA. Umelecké dielo je postavené z 1880 blokov ľadu, ktoré vážia viac ako 225 ton. Nezostávalo, len sa zastaviť a s pokorou a údivom obdivovať prácu a neskutočné detaily šikovných majstrov. Tatraci

vnímajú túto stavbu ako aktuálny symbol v dnešnej ťažkej situácii. Katedrála má byť symbolom očakávaného konca pandémie koronavírusu a začiatkom novej doby, nového začiatku lepších dní. Nuž nech sa splní nielen očakávanie ľudí žijúcich v Tatrách, ale aj očakávanie ľudí na celom svete.

H.T.

Na počiatku bolo Svetlo...

Pred Vianocami 23. decembra priniesli do nášho kostola Betlehemske svetlo skauti zo Serede. Po prvýkrát ho odovzdali verejne pri večernej svätej omši nášmu pánovi farárovi a na Štedrý deň svetielko pokoja ožiarilo takmer každú domácnosť. Plamienky svetla, ktoré horí v Betleheme, svietilo počas Vianočných sviatkov aj na hrobch našich blízkych na cintoríne. História Betlehemskeho svetla siaha do 11. storočia, keď sa na výzvu pápeža Urbana II. vydala na križiacku výpravu do Jeruzalema aj skupina mladých rytierov z Florencie, aby priniesli svojim obyvateľom plamienok ako symbol nádeje. Ich návratu sa pápež nedožil. Plameň, ktorý sa podarilo priniesť, umiestnili v miestnej katedrále. V stredoveku to bol prvý a posledný plameň z Kristovho rodiska. Novodobá história Betlehemskeho svetla sa píše od roku 1986. Tradíciu roznášať plamienok založili Rakúšania. Pred Vianocami poslali do Betlehema lietadlom telesne postihnuté dieťa z Linzu, ktoré v Bazilike Narodenia Pána odpálilo z večného svetla plamienok a prinieslo ho späť do Linzu. Skauti v roku 1989 začali Svetlo roznášať do ostatných častí Rakúska a od roku 1990 tradícia pokračuje aj na Slovensku. Betlehemske svetlo sa odpaľuje zo sviečky na sviečku a putuje medzi miliónmi ľudí. Je symbolom jednoty, nádeje, lásky a radostnej predzvesti Vianoc. Svetlo pokoja a mieru z Betlehema je jednoduchým a krásnym symbolom, aby sme sa sami snažili budovať pokoj a radosť, ktoré každý rok prináša narodený Ježiš. Zároveň každé

odpálenie svietielka je odkazom a priáním, aby sa pokoj a mier šíril v našich životoch, v každom z nás, v každom ľudskom srdci.

H.T.

9 predsavzatí pápeža Františka pre nový rok

1. Starajte sa o svoj duchovný život, o vzťah k Bohu, ktorý je základom všetkého, čo robíme a čo sme.
2. Starajte sa o rodinný život a dávajte svojim deťom a drahým nielen peniaze, ale predovšetkým čas, pozornosť a lásku.
3. Starajte sa o svoje vzťahy s druhými, premieňajte svoju vieru v život a slová v dobré skutky, najmä voči ľuďom, ktorí to najviac potrebujú.
4. Starajte sa o svoj jazyk. Očistite ho od urážlivých a hanlivých slov i od slov, ktoré vyjadrujú svetský úpadok.
5. Liečte rany srdca olejom odpustenia. Odpúšťajte ľuďom, ktorí vás zranili, ošetrte rany, ktoré ste spôsobili druhým.
6. Dbajte na svoju prácu. Vykonávajte ju

s nadšením, pokorou, kompetenciou, vášňou a s vďačnosťou.

7. Vyvarujte sa závidosti a žiadostivosti, nenávidi a negatívnym pocitom, ktoré ničia váš vnútorný pokoj a menia vás na ľudí zničených a ničiacich iných.

8. Majte sa na pozore pred nenávisťou, vedúcou k pomste, pred lenivosťou, vedúcou do existenciálnej eutanázie, pred ukazovaním prstom, vedúcim k domýšľavosti, a pred neustálym sťažovaním, ktoré privádza k zúfalstvu.

9. Starajte sa o bratov a sestry, ktorí to potrebujú... starých ľudí, chorých, hladných, bezdomovcov a cudzincov. Podľa toho totiž budeme súdení.

December v našej farnosti

krsty:

* Julie Slabochová (Praha)

pohreby:

+ Mária Štrbíková, Sucha, 86 r.
 + František Surový, Košolná, 78 r.
 + Mária Gergelová, Suchá, 84 r.
 + Mária Hečková, Suchá, 91 r.
 + Agneša Danišová, Suchá, 90 r.

Január v našej farnosti

krsty:

* Matej Tibenský, Trnava
 * Jakub Kromholc, Zvončín

pohreby:

+ Vladimír Kuna, Suchá nad Parnou, 66 r.
 + Mária Martinkovičová, Košolná, 84 r.

Farské oznamy

Bohoslužby na február

*rozpis je orientačný, rozhodujúce sú
nedel'né farské oznamy*

Sv. omše cez týždeň

utorok až piatok v Suchej o 17.00

streda v Košolnej o 16:00

štvrtok vo Zvončine o 16:00

nedel'ňa: v Suchej 7:30 a 10:30, Zvončín,
Košolná 9:00 (sobota večer 17:00 s plat-
nosťou na nedel'ňu)

Rozhodujúce sú farské oznamy.

litánie

V Suchej v nedel'ňu po farskej sv. omši.

adorácia

Vždy vo štvrtok po večernej sv. omši

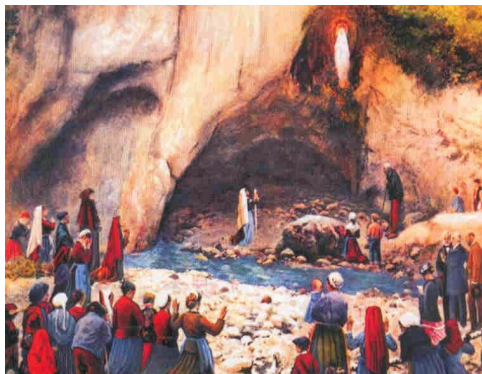
Sviatky a významné dni vo februári 2022

2. februára – Obetovanie Pána, sviatok

3. februára – sv. Blažeja, biskupa a
mučeníka

11. februára – Preblahoslavenej Panny
Márie Lurdskej –
Medzinárodný deň chorých

22. februára – Katedry svätého Petra,
sviatok

*„Láska k Bohu nechráni pred každou
bolesťou, ale chráni v každej bolesti.“*

Hans Küng

Úmysly Apoštolátu modlitby na január 2022

- **Úmysel Svätého Otca:** Modlime sa za všetkých diskriminovaných pre svoje náboženstvo a prenasledovaných, aby spoločnosť, v ktorých žijú, uznali ich dôstojnosť a práva vyplývajúce z bratstva všetkých ľudí.
- **Úmysel našich biskupov:** Aby sme si prehlbovali úctu k Svätému písmu ako prameňu Božieho zjavenia, lepšie spoznávali Božie slovo a podľa neho žili.

Úmysly Apoštolátu modlitby na február 2022

- **Úmysel Svätého Otca:** Modlime sa, aby sme ako kresťania tvárou v tvár bioetických problémom vždy podporovali ochranu života modlitbou aj skutkami.
- **Úmysel našich biskupov:** Aby naše rodiny dokázali prekonávať všetky problémy a ťažkosti podľa vzoru Svätej rodiny.

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY
Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť
Suchá nad Parnou, č. 431, PSČ 919 01. Tel.:
033 / 55 80 144.

šéfredaktor: Milan Cehlárik, administrátor
grafický editor: Daniela Zsigraiová
náklad: 400 výtlačkov

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave zo dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Registrácia MK SR, č. 1/2001
ISSN 1337-5849

Cena: dobrovoľný príspevok